

opusdei.org

Návrat k Bohu po 35 rokoch

Viac ako 530-krát uskutočnil let lietadlom a pracoval po celom svete, aby si splnil svoj detstký sen. Život nemal ľahký, zomreli mu veľmi blízke osoby. 52-ročný Portugalčan Manuel rozpráva o svojej ceste späť k Bohu.

06.08.2021

Volám sa Manuel a mám 52 rokov. Som strojní inžinier. Môžem povedať, že až dodnes nebol môj život nijako príkladný. Rád by som vám porozprával môj príbeh plný

zvratov. Teraz už to viem – Boh ma nikdy neopustil.

Narodil som sa v Lisabone v apríli 1968. Som jediný syn obchodného riaditeľa a učiteľky kreslenia. Možno aj vďaka tomu som trochu rezervovanejší, aj keď už od detstva som mal sen, že budem mať motorku a budem cestovať po celom svete.

A tie cesty sa začali... Keď som mal jedenásť rokov, otec dostal lepšiu prácu v Coimbre. Noví priatelia, nová škola. Ťažko som si zvykal. Práve v škole mi jeden spolužiak prvýkrát rozprával o Opus Dei a pozval ma do klubu Prisma, čo je iniciatíva Opus Dei v Coimbre, kde sa vtedy učili stavať rádiové modely. Z pohodlnosti som mu povedal, že mám radšej elektroniku, ktorá už vtedy bola mojím koníčkom.

Sny o povolání a o cestách do zahraničia

Moji rodičia sa mi snažili odovzdať vieru. Bol som pokrstený v Lisabone a v nedele som chodil na omšu. V ôsmej triede som mal krízu viery, čo je dosť časté v čase dospievania. Mamička, rešpektujúc moju slobodu, sa ma spýtala, či chcem prijať sviatosť birmovania. Odpovedal som, že nie. Avšak nevzpieral som sa: s rodičmi som sa často dobre porozprával, veľa sa so mnou učili a vždy so mnou zaobchádzali s láskou a úctou.

Priblížil sa okamih, kedy som mal ísť na vysokú školu. Zapísal som sa na fakultu strojárstva v Coimbre. Vždy som mal talent študovať technické veci. Robil som to rád a mal som aj dobré známky. Študijné prostredie bolo ideálne – nadviazal som pevné priateľstvá v triede, v laboratóriu, v kaviarni a podobne. Niektorí kamaráti mi ostali až dodnes. Spolužiaci z ročníka sa pravidelne stretávame večer v reštaurácii.

Štúdium som dokončil s dobrými známkami a veľkými nádejami. Sníval som o tom, že budem cestovať a žiť na mori, preto sa moje prvé profesijné skúsenosti dosť líšili od skúseností mojich spolužiakov. Na šesť mesiacov som odišiel pracovať ako údržbár výletných lodí v Karibiku. Mojou úlohou boli jednoduché práce v technickej údržbe: od technických vecí plavby až po opravu kuchynských hrncov alebo invalidných vozíkov.

Na tejto lodi som sa zoznámil s človekom, ktorý mi po prvýkrát rozprával o pobrežnom priemysle ťažby a spracovania ropy a plynu. Zaujímalo ma to viac, než pobyt na tejto lodi. Následne som sa, len tak bez všetkého, rozhodol urobiť si v tomto odbore v Glasgowe titul magistra. Keď som ho dokončil, nemal som prácu, pretože trh prechádzal krízou a ja som ešte v

danej oblasti nemal žiadne skúsenosti.

Zlovestný telefonát

Vrátil som sa do Portugalska, aby som získal kvalifikáciu. Pracoval som v sektore priemyselných montáží v lodeniciach v okolí Lisabonu a Setúbalu. Vedel som, že je to len na určitý čas, lebo som sa stále snažil vrátiť do zahraničia, len čo sa objaví nejaká príležitosť. Na známosť som nemyslel, ani na to, že by som si založil rodinu. Môj život sa zredukoval na moje *ja* a moju profesionálnu kariéru.

V apríli 1996 ma zamestnal jeden podnik v Leidene, v meste na juhu Holandska. Zapojil som sa do projekčného tímu na vrtnej plošine na skladovanie a prevoz ropy. S prácou i s novou krajinou som bol spokojný, no šesť mesiacov nato mi zavolali z Portugalska: „Manuel, tvoj

otec má rakovinu v poslednom štádiu.“

Bolo to ako úder palicou. Keď sa mi už zdalo, že všetko nabralo správny smer, musel som urobiť ťažké rozhodnutie. Mám sa vrátiť do Portugalska, aby som sprevádzal svojho otca? Napokon som urobil, čo bolo treba. Ale napadalo mi: „Bože, kde si ty?“ Bol som úplne zdrvený. Otec po niekoľkých mesiacoch zomrel. Bolo to významné obdobie môjho života, ktoré ma veľmi obohatilo.

Smrť otca niektoré otázky môjho života zjednodušila. Po niekoľkých skúsenostiach v zahraničí som začal znova študovať a žiť v Coimbre, kde žila aj jedna moja priateľka. Keď som robil doktorát zo strojárstva, stretol som sa s jedným profesorom, kresťanom, ktorý po oboznámení sa s mojimi životnými zvratmi so mnou hovoril o Bohu a o diele svätého

Josemaríu. Vtedy bola možnosť môjho návratu k Bohu ešte vylúčená, ale pamätám si, že som si niektoré texty zakladateľa Opus Dei prečítal.

Môj doktorát aj známosť však nemali žiadne dlhšie pokračovanie.

Pocítoval som potrebu vrátiť sa do zahraničia. V roku 2001 som teda odišiel do Spojených štátov do Dallasu, kde som pracoval na stavbe vrtacích plošín. Tam som 11. septembra 2001 zažil útok na „dvojičky“. Bol som práve v kancelárii a dokončoval dôležitý projekt. Bol som však natolko posadnutý prácou, že o tom, čo sa stalo, som sa dozvedel až na druhý deň. Ako zamestnanec tej istej firmy som sa neskôr presťahoval do Singapuru.

Rozhovor o Bohu s kolegom hinduistom

Často som sa vracal do Portugalska. Vtedy som znovu nadviazal kontakt s

kamarátkou zo strednej školy. Na diaľku sme začali budovať vzťah, ktorý vyvrcholil v roku 2003 svadbou. Hľadal som si prácu a myslel si, že môj život bude pokojne plynúť v Portugalsku.

Ale Boh má svoje cesty, ktoré je niekedy ťažké pochopiť. Moja manželka o šesť mesiacov neskôr zomrela. Zrútil som sa a tento môj vnútorný otras trval niekoľko rokov. Znovu som sa, psychicky úplne na dne, celkom upol na prácu.

Prijal som ponuku jednej dánskej firmy na prácu v pobrežných vodách Nórska a Thajska. Potom som pracoval na plošinách na širom mori. Bol som v Škótsku, Angole, Kanade a Brazílii. Bola to veľmi náročná práca, riešil som zložité, technicky zamerané úlohy, ktoré zabezpečovali funkčnosť vrtacích plošín pri požiaroch na plošine, búrkach, záplavách či únikoch plynu. Ďaleko

od predstáv „lietať celý deň v helikoptére“, ako by si niektorí mohli myslieť.

Našiel som pokoj v práci, v ktorej sa striedali štyri týždne intenzívnej práce s niekoľkými týždňami, počas ktorých som sa s nutnou dávkou egoizmu venoval len sebe.

Kedykoľvek to bolo možné, jazdil som vo voľnom čase do Portugalska, aby som strávil niekoľko dní s matkou a prešiel sa na motorke – bol to koníček, ktorý som pestoval s niekoľkými priateľmi z Portugalska. Tiež som veľa čítal, ale nie vždy bolo pre mňa toto čítanie najvhodnejšie.

Na pobrežnej plošine spolu žijú ľudia mnohých kultúr. Mal som priateľov zo všetkých kútov sveta, s ktorými som počas prestávok alebo na konci pracovnej zmeny viedol dlhé rozhovory. Jedného dňa na plošine "Cidade de Saquarema" (Mesto Saquarema), v Baci de Santos

(sedimentačná panva pri Brazílii), vyústila téma „Boh“ do dlhého rozhovoru s jedným indickým kolegom, hinduistom, človekom veľkej viery. Ešte skôr ako sa zoznámil s mojimi životnými problémami, povedal mi: „Nikto ťa nemiluje tak, ako tvoji rodičia. Ak ťa vychovali v katolíckej viere, chcú tvoje dobro.“ V tej chvíli som si pomyslel: *Kto som ja, aby som o tom pochyboval? Nebude to tak, že som príšerne pyšný?* Tento rozhovor na šírom mori rozhodol. Bol to začiatok druhej časti podobenstva o márnotratom synovi.

Po tom, ako som uskutočnil 530 letov lietadlom (odkladám si všetky letenky), som sa vrátil v roku 2019 do Portugalska. Dôvod? Diagnostikovali mi vrodené vaskulárne anomálie, ktoré sa prejavili po nadmernom lietaní lietadlom a helikoptérou. Lekári mi odporučili, aby som tak

často nelietal, a preto som sa natrvalo usadil v Portugalsku.

V tom čase zomrel jeden môj príbuzný, ktorého som mal veľmi rád. Bol pre mňa ako otec. Na pohreb do Lisabonu som prišiel práve včas. Slová kňaza boli také priliehavé a inšpirujúce, že prenikli hlboko do môjho vnútra.

Medzitým Boh premenil srdce moje bývalej priateľky z obdobia, keď som v Coimbre pracoval ako vedecký pracovník. Dokázala mi odpustiť. Jej dobrý príklad a modlitby boli pre mňa veľkým svedectvom.

Niekoľko dní po pohrebe som podstúpil plánovaný chirurgický zákrok. Išlo o jednoduchú operáciu, ale došlo k nejakým komplikáciám a dlho som sa zotavoval. Nová príležitosť, aby som rozjímal a napravil svoj život. Zdalo sa, že všetko do seba začínalo zapadať.

A nakoniec – cesta márnokratného syna

Po zotavení sa z operácie som sa rozhodol, že v nedeľu budem chodiť s matkou na omšu. Bolo to také prirodzené ako otázka, či jej môžem robiť na prechádzke spoločnosť. Vo farnosti Mercês som sa cítil ako doma, akoby ani neuplynuli tie desiatky rokov, odkedy som skoncoval s náboženskou praxou. A Pán mi vo svojej добрote chcel poslať ďalšie znamenie: evanjelium z tej nedele nebolo nič iné, ako podobenstvo o márnokratnom synovi.

Od tej chvíle bez prerušenia znova praktizujem vieru a zúčastňujem sa katechéz. S radosťou som minulý október prijal sviatosť birmovania. Obrad sa o niekoľko mesiacov kvôli pandémie oneskoril. Birmovnou mamou mi bola priateľka, o ktorej som už predtým hovoril. Možno aj

kvôli tomu nútenému posunutiu termínu obradu sa mi zdal príchod Ducha Svätého o to cennejší, aj keď štyri mesiace oneskorenia nevyzerajú, že by mali nejaký veľký význam v porovnaní so štyrmi desaťročiami, ktoré ubehli od pôvodnej otázky mojej matky.

A tak som počas týchto štyroch mesiacov znova nadviazal styk s profesorom doktorátu v Coimbre, ktorý je z Opus Dei. S nadšením prijal správu o mojej konverzii. Keďže mesačné duchovné obnovy aj krúžky v centre v Coimbre sa konali virtuálne, moje začiatky boli „na diaľku“. Akonáhle skončila prvá vlna pandémie, začal som dochádzať do iného centra Diela, v regióne Lisabon, ktoré bolo bližšie. A prijal som výzvu nájsť si duchovného vodcu.

Bývam u svojej matky v Lisabone a pracujem ako poradca v oblasti

energetiky. Tento príbeh by nebol kompletný, keby som sa nezmienil o Panne Márii. Bol som pokrstený, mal som prvé sväté prijímanie a teraz som bol birmovaný vo farnosti Panny Márie Fatimskej v Lisabone. Po konverzii som sa vrátil do Fatimskej svätyne s novými očami veriaceho a pomyslel som si: „Aké je dobré, že som tu! Viem, že ona nenamietala nič proti tomu, aby som bol, tak ako v podobenstve o robotníkoch na vinici, jedným z najatých o „piatej hodine večer“. Dúfam, že si svoj denár zaslúžim. Na tejto spletitej ceste, pretkanej mnohými ťažkosťami, som obzvlášť vďačný svojim rodičom, priateľom, portugalskej Cirkvi a Opus Dei.
